ONE LIFE SHOW
(tragicomedie într-un act)

Personaje:

Un homeless (H)
Un regizor (R)

În scenă intră (din culise sau din sală) H, îmbrăcat cu haine cam strîmte, cam scurte, parcă intrate la apă. H pare picat din lună, priveşte derutat în jur şi mai ales în sală şi spre reflectoare, care-l deranjează vădit, clipeşte, face ochii mici, îşi duce mîna la ochi etc. Trece o vreme aşa, fără să scoată o vorbă, parcă vrînd să-şi adune curajul.

H: (Brusc, adresîndu-se cuiva din culise sau din sală) Nu! Nu pot!
H iese din scenă. Din culise sau din sală se aude vocea lui R.
R: Treci înapoi!
H: (Din culise sau din sală) Nu! Nu pot, şi pace!
H intră în scenă împins/adus de R.
R: Hai, nu te mai codi atîta!
H: N-auzi că nu pot?!
R: Doar ne-am înţeles, ce Dumnezeu!
H: Nu pot, domn'e!
R: Şi-acum spui?! Păi acuma?!
H: Vă dau totu'-napoi, banii, ţoalele...!
Realizînd că vorbeşte în faţa spectatorilor, H dă să iasă din scenă.
R: (Nu-l lasă să iasă) Nu vreau banii şi ţoalele! Doar ne-am înţeles! O oră!
H: Nu!
R: O juma' de oră! O juma' de oră şi gata! Nu trebuie decît...
H: (Întrerupîndu-l) Se uită lumea la noi!
R: Asta era şi ideea! Adică la tine! Să se uite la tine!
H: Nu, nu-i asta! Am tăiat-o de-aici! Gata! (Iese)
R: (Către culise sau către fundul sălii) Nu-l lăsaţi, vă rog, să iasă! Are pe el hainele mele şi în buzunare – banii mei! Opriţi-l, vă rog!
R iese după H, cei doi vorbesc ceva nedesluşit, se ceartă, apoi R reintră în scenă.
R: (Vorbeşte relativ agitat) Doamnelor, domnişoarelor şi domnilor, trebuie să-mi cer scuze pentru acest incident. Sper să nu vă supăraţi, vă rog să nu vă supăraţi, se rezolvă, în două minute începem... (Către culise/sală) Hai, domnule, odată! (Către spectatori, cu ton schimbat, resemnat) Ce să mai... nu ştiu ce rost mai are... (Se aşează pe un scaun/un obiect de pe scenă) N-are nici un rost... O să primiţi banii înapoi. Banii pe bilete. Pe consumaţie nu, vă daţi seama... (Către culise/fundul sălii) Vine ăla odată sau nu?! (Iese, se-ntoarce după cîteva secunde) Asta e... Vă rog să acceptaţi încă o dată scuzele mele... One life show nu se mai ţine. (După o pauză) Poate c-ar trebui să vă dau totuşi o

explicaţie. Aşa ar fi corect, nu? Numele meu e... Mă rog, nu contează. Adevăru' e că după asemenea eşec, n-ar trebui să vi-l spun... (Îl pufneşte rîsul) Ce tîmpit sînt... Numele meu deja îl ştiţi de pe afiş, nu? Sau dacă nu l-aţi luat în seamă pînă acum, după o fază ca asta sigur o să-l căutaţi. Sper să-l uitaţi cît mai repede. (Rîde) Mi-e teamă că acum, după situaţia asta jenantă, o să vreţi să-l reţineţi. (Oftează) Mi-am făcut-o cu mîna mea... (În timp ce vorbeşte, H apare în marginea scenei, privindu-l atent) Uitaţi care-i treaba... Sînt regizor. Şi dramaturg, dar asta-i mai puţin important. De ani de zile fac spectacole, în teatru şi în cluburi ca ăsta. De ani de zile montez – şi uneori şi scriu – piese, şi întotdeauna am încercat să fiu cît mai autentic. Dar oricît de realist aş fi-ncercat să fiu, niciodată n-am fost mulţumit. Degeaba! Dacă iei un actor şi-l urci pe scenă, face teatru! Oricît de natural ar părea că se poartă, tot joacă teatru. Un regizor a făcut un experiment: le-a acoperit actorilor feţele – şi au interpretat mult mai firesc. Dar, sînt sigur, nici atunci n-au putut fi ei înşişi. Şi asta dintr-un motiv simplu: nu se interpretează pe ei înşişi, deci n-au cum fi ei înşişi. O distanţă, totuşi, rămîne, între pielea lui şi pielea personajului. Un actor pe scenă e un om cu două piei. Ca să nu vă mai plictisesc: exasperat, am ajuns la concluzia că pe scenă un actor nu poate fi autentic. Între noi fie vorba, cred că nici în viaţa „reală” nu poate fi autentic. Păi uitaţi-vă la un actor într-un restaurant: se joacă pe sine cu o plăcere care-i cu atît mai mare cu cît vrea să pară mai natural...! Mă rog... Şi atunci mi-a venit să dau totu' dracului şi să-mi schimb meseria. Eh... Uşor de zis, mai greu de făcut... Şi cum stăteam eu aşa pe gînduri, mi-a venit o idee! (Se aprinde) O idee genială! (Se dezumflă) Sau cel puţin aşa am crezut atunci... Mi-am zis: trebuie să renunţ la actori. Şi să caut oameni cărora nu le pasă că-s pe scenă, că au un reflector în ochi, un reportofon sub nas sau o cameră de filmat în faţă. Pe care-i doare-n cur... fund de spectatori şi care să-şi dezgolească tot sufletul în faţa lor. Să facă un număr de strip-tease fără jenă şi fără să-şi dea hainele jos. Asta era! Zis şi făcut: am pus pe hîrtie proiectul, am contactat patroni de cluburi, le-am expus ideea – cîţiva tot s-au găsit să meargă pe mîna mea. A urmat partea uşoară: să găsesc în fiecare oraş în care ajung cu spectacolul un om suficient de disperat şi de nepăsător ca să accepte să intre în joc. Şi iată-mă-s aici, în faţa dumneavoastră: l-am cules din şanţ pe ăsta... (Arată spre culise/fundul sălii, îl vede pe H) A, aici erai?! (Din nou spre public) Îl cheamă... a, da, ne-am înţeles să nu-i spun numele... Oricum n-are nimic, în afară de hainele de pe el. L-am îmbrăcat cu nişte second-hand-uri, ce vreţi, bugetul e mic – şi i-am dat un avans, cîţiva zeci de lei, promiţîndu-i că după spectacol vede şi restu', aşa, la vreo sută cincizeci... Ce, nu vi se pare cinstit? Ce, în şanţ lua mai mult? Şi l-am şi-nţolit! Nu trebuia decît să vorbească despre el timp de-o oră. Orice-ar fi vrut, oricum ar fi vrut. (Spre H) Ce, n-a fost aşa înţelegerea? (Spre sală) Şi-acuma, uite... Stă şi m-ascultă el pe mine! (Spre H) Nu-i nimic, ţin eu banii! Şi-mi laşi hainele alea, că nu le meriţi!

H: Dacă mi le dai pe-ale mele-napoi!

R are un moment de ezitare.

R: Le-am aruncat, că erau jegoase şi puţeau.

H: Şi-atunci? Vreau ţoalele mele!

R: De unde să ţi le dau?! Sînt la tomberon.

H: Vreau ţoalele mele!

R: Bine, bine, ţine-le pe-alea de pe tine, şi-aşa-s de la second-hand. Intră la capitolul pierderi. Da' banii ăia mi-i dai înapoi! Şi dup-aia te duci unde vrei! M-ai făcut de rîs în faţa oamenilor! (H dă să plece) Unde pleci?! Unde pleci? A, adineauri cînd eu încercam

să dreg busuiocul, te holbai la mine, în colţişoru' tău, şi-acuma pleci?! Nu pleci pînă nu-mi dai banii!
H: Nu-ţi dau nimic! Nu mi-ai dat nimic!
R: Ce face?! Mai şi minţi! Te-am înţolit, ţi-am dat bani...
H: (Întrerupîndu-l) Ăia-s bani?
R: A, deci recunoşti că ţi-am dat bani!
H: Ăia nu-s bani! Sînt un căcat de mărunţiş!
R: Ia uite ce gură are! Vorbeşti de parc-ai fi un căcat de miliardar! Şi vezi că vorbeşti urît! Ce te-am rugat? Ce te-am rugat, hă?
H: Să vorbesc cît mai curat. Să nu înjur, să nu folosesc cuvinte ca căcat, pulă, coaie, pizdă, de-astea...
R: A, deci recunoşti!
H: Da, ca să le-arăt ăstora din sală, de se ghiolbesc la noi, c-ai minţit.
R: Am minţit? De unde-ai scos-o?!
H: Te-am auzit. Le-ai zis (Arată spre sală) „orice-ar fi vrut, oricum ar fi vrut". Aşa le-ai zis că mi-ai zis să zic. Şi-acuma, adineauri adică, mai înainte, ai zis: „ce te-am rugat? Ce te-am rugat?", adic-ai zis tocmai de ce-ai zis mai înainte, azi dimineaţă adică, adic-ai zis să nu zic cuvinte gen pizdă, căcat, coaie...
R: (Întrerupîndu-l) Ce faci?!
H: Le demonstrez (Arată spre sală) c-ai minţit. Le-ai zis...
R: (Întrerupîndu-l, exasperat) Să nu-ncepi iar! Ştiu ce-am zis! Eu am minţit, da' tu nu te ţii de cuvînt! Nu vorbeşti despre tine, în schimb spui cuvintele alea!
H: Spun ce cuvinte vreau!
R: Te-am plătit să spui ce vrei tu, şi uite, ne ţigănim în faţa spectatorilor! (Spre sală) Domnilor şi doamnelor, vă rog să acceptaţi scuzele mele. Şi domnişoarelor. Spectacolul s-a încheiat înainte de-a-ncepe. (Dă să iasă)
H: (Sec, de parcă n-ar fi replica lui) Spectacolul trebuie să continue.
R: Ce-ai zis?!
H: Show must go one.
R: Uită-te la mine şi spune-mi că n-ai zis nimic.
H: (Uitîndu-se la el, cu capul între umeri) N-am zis nimic.
R: (Furios) Nu, că asta-i culmea! Acum îmi dai cu tifla! Lumea o să creadă că totul e aranjat, că sîntem nişte farsori! Că sîntem doi actori care-şi interpretează rolurile.
H: Nu eu am... fost cu ideea.
R: Ce?
H: Patronu', de-aici din spate, a spus: „spectacolul trebuie să continue". Şi eu am repetat-o.
R: Stai puţin... Patronu' a zis că...? Şi varianta-n engleză tot patronu'?
H: Nu. Eu.
R: (Siderat) Tu?! Şi cum să continue? Ce să continue? Dacă vrei să continue, fă-ţi treaba pentru care-ai fost plătit!
H: Ce simplu e pentru tine! Dai banu', întorci cheiţa şi gata, încep să funcţionez! Pontez fişa şi gata, motoraşu' porneşte! Crezi că dacă mi-ai dat ţoalele astea, care mă strîng ca dracu', şi cîţiva lei, îmi descarc sufletu' aşa, pe tavă...?!
R: Atunci de ce-ai acceptat tîrgul? Trebuia să zici, şi căutam pe altcineva. Adică promiţi, batem palma, mai dau şi-un avans şi tu... mă faci de rîs în faţa oamenilor ăstora...

H: Te fac de rîs? A, da, e vorba de tine, regizoru' lu' peşte! E vorba de ergo-ul tău, nu?
R: Nu. E vorba de un tîrg. Şi vezi că-i ego-ul, nu ergo-ul. Un tîrg pe care l-ai acceptat şi-apoi m-ai lăsat cu fundu-n baltă. Aşa ceva nu se face. Nu între oameni de onoare.
H: Unde scrie că-s om de onoare? Ţi-am zis eu că-s om de onoare? M-ai întrebat dacă-s un om de onoare? Nu m-ai întrebat.
R: Păi... am presupus...
H: Aşa presupui tu despre toţi? Că-s oameni de onoare? (Arătînd spre spectatori) Crezi că toţi cei de-aici sînt oameni de onoare?
R: Aşa, jigneşte-i! Dumnezeule mare! După ce că nu-ţi ţii show-ul, îi mai şi jigneşti!
H: Show-ul? Care show?
R: Păi, ştii tu! Viaţa ta: One life show!
H: Viaţa mea nu e un show!

R: Nu ştiu dacă e sau nu, da' dac-ai acceptat să urci pe scena asta şi să vorbeşti despre tine, atunci ai acceptat să faci un show.
H: Şi moda asta cu titlurile englezeşti...?
R: Ce modă? Nici o modă. Nu schimba macazu'. Vorbeam despre ce trebuia să faci tu, nu despre modă, despre titluri...
H: Păi da, titluri de-astea, de snobi, pentru mucoşi care stau prin baruri ca ăsta, pentru de-ăştia, cum le zice... ăăă... pentru intelectuali şi pentru profesoraşi cu burţile ghiorăind...
R: Auzi, nu te-am adus aici să faci critică de teatru!
H: A, înc-o interzicere: să nu critic teatrul. Mai înainte, să nu înjur, acum – să nu mă iau de meseria ta. Păi nu ziceai să spun ce vreau?
R: Ba da, ba da, ai dreptate. (Scurtă pauză) Ai dreptate, nu zic... Nu mai zic nimic. Te las să le spui (Arată spre sală) ce vrei...
H: Stai, stai! Nu ştiu ce să le zic.
R: Ce-ţi trece prin minte.
H: Ce-mi trece prin minte...? (Scurtă pauză) Şi dacă-i plictisesc?
R: Dacă eşti tu însuţi, n-o să-i plictiseşti.
H: Da, numai că eu... ştii, mi-era foame şi frig şi de-aia am zis că s-o fac, îmi îngheţase şi pu… sufletu'-n mine, nopţile-s friguroase chiar şi vara, numa' pe caniculă e mai bine noaptea... Da' ce să zic, că eu nu prea am ce să zic...
R: Întreabă-i (Arată spre sală), vezi ce-i interesează... Sau, ce să zic... Varsă-ţi oful, povesteşte cum ai ajuns aşa, să stai în stradă, sau ce-ţi doreşti, nu ştiu.
H: Orice? Păi nu cred că-i interesează, ce să zic, prostiile pe care le-am făcut.
R: Zici ce vrei. Şi cînd termini, îţi dau şi restu' de bani.
R iese, vorbind, din scenă. H se uită o vreme derutat în faţă, spre sală, apoi spre culise. Încearcă să-şi găsească locul.
H: (Către culise, după R) Şi cum să stau? Unde să...?
Se foieşte, încearcă diferite postúri, priveşte derutat spre public etc. După o pauză, începe să vorbească. Ceea ce spune va fi fragmentat de pauze mai lungi sau mai scurte şi de mişcarea pe scenă sau chiar prin sală.
H: (Spre public) Reflectoru' ăsta care-mi bate-n ochi tot e bun la ceva: nu mă lasă să vă văd feţele. Sincer, nu ştiu ce să vă povestesc. Nu ştiu ce v-ar interesa. Nu cred că v-ar interesa chestia asta... viaţa mea... Poate unii dintre voi aţi trecut pe lîngă mine pe stradă şi nici nu m-aţi văzut. Nu, nu vreau să vă iau la pu... să vă fac de-alea, cum le zice,

reproşuri... Cre’ că şi eu aş fi făcut la el. Adică nu v-aş fi văzut. Adic-aşa făceam şi eu... înainte. Că n-am fost de la-nceput boschetar. Am avut casă şi soţie şi copil. Da’ mi s-a urît cu binele... Sau nu-ş’ ce-am avut. Nu ne-am mai înţeles, am divorţat. Casa i-am lăsat-o ei. Da’ cu chiriile astea... Plus c-am dat faliment. Da’, aveam o mică afacere, o făbricuţă de mobilă. N-a mers. În plus, asociatu’ meu m-a ţepuit. M-a lăsat în căcat... în... ce să mai... N-are rost să intru-n detalii... Nu ştiu cum s-a făcut c-am ajuns pe drumuri. Depăşisem 35 de ani, aşa că nu mai mă angaja nimeni. Adică m-angaja, da’ c-un salariu de nu-mi ajungea nici pe chirie. Păi cum să trăieşti aşa?! Dac-ai bani, poţi să faci ce vrei. Poţi să divorţezi de şapte ori, că nu rămîi pe drumuri. Da’ cîn’ ai o singură casă, nici aia casă, ci două camere cît nişte cutii de chibrite... (Pauză mai lungă) Poa’ vă-ntrebaţi cum de ajungi aşa, în stradă, chiar şi dup-un faliment. Eu m-aş întreba... Acum cel puţin, după ce-am păţit-o... Înainte nu m-aş fi-ntrebat. Aş fi trecut pe lîngă mine ca pe lîng-un tomberon. Ţinîndu-mi respiraţia, că pute... Baia de azi mi-a prins bine... ’S cam strîmte hainele, da’ măcar-s curate. Eram deprimat. În perioada aia, cu divorţu’, cu casa, cu alea alea.... Făcut cu nervii, ce mai! Nu ştiţi ce-nseamnă asta... Dac-aveţi o migrenă, ziceţi că-i deprimare. O pulă! (Către culise) Da, ştiu! N-o să mai... Deşi îmi bag... mă rog, chestia! (Pauză, apoi din nou către public) Chestia e că-ţi pierzi chefu’ de viaţă. Nu mai vezi sensu’. Îţi vine aşa, s-o dai dracu’ de viaţă, să te fuţi în ea de... (Repede, ca şi cînd ar vrea să-şi „acopere” scăparea de vocabular) Nu pot să spun că de cînd trăiesc aşa, în stradă, mă simt mai fericit. Da’ e şi ceva bun în... Viaţa mea era foarte complicată înainte: rate, facturi, hîrţoage, şefi, toate alea… Acum e foarte simplă. Toate îmi intră într-un rucsac. Sunt liber şi nimeni nu mă fute la cap. (Repede) Ăăă… În afară de regizoru’ ăsta… Am dormit în scări de bloc, în beciuri, pe bănci, în vagoane dezafectate, sub poduri, pe cartoane, prin adăposturi de noapte… (Către sală) Adevărul e că nu vă interesează. După ce-o să ieşiţi de-aici o să vă vedeţi de ale voastre şi nici în cur n-o să vă doară. Aşa eram şi eu. Că, în fond, dacă nu simţi pe pielea ta…

R intră în scenă. H îl priveşte cu aerul unui copil prins c-a făcut o boacănă. R nu zice nimic, se aşează undeva pe scenă.

H: (Privindu-l contrariat pe R, apoi spre sală – şi invers) Nu mai îmi venea nici să mă piş. M-aş fi sinucis, da’ n-aveam coa... (Privindu-l, cu musca pe căciulă, pe R) …curaju’. Şi-am ajuns să stau pe bănci, prin parcuri, prin gară, prin scări de bloc... Cîte unu’ îmi dă vreo ţoală veche, vreun fruct, un sandviş. Nu-mi mai pasă. La-nceput, da, mi-a păsat, da’ dup-aia... mă durea-n... şpiţ. Am un rucsac… adică v-am zis… şi hainele de pe mine. Am început să mă simt bine. Cam făceam frigu’... şi foamea... Da’ mă simţeam aşa, liber. Îmi erea indiferent. N-aveam treabă, obligaţii, facturi de plătit, program de lucru, n-aveam nimic. Adică n-am. Adică şi-asta v-am zis… Şi... cam asta e... (Pauză) Ce v-am zis c-o să vă plictisesc? Trebuia să pun pariu, mai scoteam ceva parale. (Pauză) Păi... cam asta e... (Se ridică, dă să plece)

R: Gata? Asta-i viaţa ta?

H ridică din umeri.

R: Chiar că-i de rahat.

H: (Oprindu-se) De ce mă jigneşti?

R: Ce, dacă eşti în şanţ, n-ai voie să fii jignit? Ar trebui să-mi fie milă, nu? Să mă port cu mănuşi... Da’ te-am îmbrăcat şi te-am plătit. N-am zis nimic de faptul că mă voi purta cu mănuşi.

H: Mai du-te şi-n pizda mă-tii!

R: În sfîrşit! În sfîrşit! Eşti în elementul tău acum? Te simţi bine, în sfîrşit, bine?
H: Ce vrei, omule?! Ce vrei de la mine?!
R: Nimic. Nu mai vreau nimic. Cel puţin nu acuma, după ce m-ai trimis la origini.
H: Deci pot să plec.
R: Da' pleac-odată...!
H dă să iasă, dar ezită.
H: Chiar o să plec, să ştii.
R: Ce mai aştepţi? Un şut în cur?
H: (Întorcîndu-se) Ce mai vrei, domn'e?!
R: Nimic, ţi-am zis.
H: Nu, nu, spune-mi ce pula mea vrei! Am ieşit, mi-am făcut număru', ce mai e? Aştept să-mi dai restu' mălaiului.
R: Pentru spectacolul jenant al vieţii tale, mai vrei şi bani?
H: A, nu mi-i dai, nu? (Spre public) Aţi văzut, aţi văzut? Sînteţi martori! (Spre R) Ştiam eu!
R: (Scoate bani din buzunar, îi întinde lui H) Ia-i.
H: Cum adică „jenant"? Să ştii că şi io-s om, ca şi tine. (Îi ia banii din mînă) Ce, viaţa ta-i mai bună decît a mea pen' că nu stai pe stradă? Aşa crezi, căcat cu ochi ce eşti?!
R: Nu ştiu viaţa mea cum e, da' ştiu c-a ta... (Semn de lehamite)
H: Te repeţi, în pula mea!
R: Păi nu vezi că le-ai oferit (Arată spre public) un clişeu? Ăsta-i life-ul tău, un clişeu?!
H: Clişeu?! Ce clişeu?! Tot ce-am povestit e-adevărat! Am simţit pe pielea mea! Totu'!
R: Nu se vede. Tu crezi că povestea e totul? Aşa crezi?
H: Păi viaţa mea-i un film de aventuri pe lîngă scurtmetrajul tău plictisitor.
R: Nu despre viaţa mea e vorb-aici.
H: Păi da, nu tu te dai în spectacol!
R: Că tu te dai! Freci menta, atîta!
H: Şi ce, tu eşti mai breaz?! Tu ce fel de regizor eşti? Tu-ţi meriţi mălaiu'? Că trebe să iei şi tu ceva, nu? N-o să-mi spui c-o faci de amoru' artei! Ce-ai făcut pentru show-ul ăsta? Hă?
R: Am venit cu ideea, am căutat bani, am căutat amărîţi ca tine, să-i lansez în show-biz...
H: Mamă, mamă, ce de-ai făcut! Îţi zic io ce-ai făcut: mi-ai dat un brînci pe scenă. Atît. Aşa sînt şi eu regizor!
R: Fiecare cu treaba lui.
H: Da, numa' că tu cu treaba mică, io cu treaba mare.
R: Te puteai tu abţine?! Te puteai abţine?!
H: Nu, că-mi cauzează!
R: Auzi, decît să faci glume de doi bani, mai bine pleci.
H: Ai zis să fac show.
R: Ăsta-i show? Şi-apoi, am zis să-ţi povesteşti viaţa, să faci un număr de strip-tease...
H: (Întrerupîndu-l) Ce să fac?!!
R: Nu la propriu, omule! (Curios) Da' chiar, ai fi-n stare? Şi-aşa te strîng ţoalele.
H: (Siderat) Să fac... la propriu?! (R aprobă din cap) Să mă dezbrac de haine?! Aşa, în faţa... lor?! (Arată spre public)
R: Da'-ţi place să te uiţi, nu?
H: Bine, da' nu-s femeie!

R: Asta-i scuza tututor bărbaţilor. Te-ai dezbrăca sau nu?
H: Cum să mă dezbrac?! Eşti diliu sau ce? Ai ce ai cu ţoalele astea!
R: Păi femeile se dezbracă. Se dezgolesc în faţa unei săli ca asta. Mă rog, nu chiar... cred c-ar fi numai bărbaţi...
H: Ce Dumnezeu, n-ai ce face?! Ieşi de-aicea şi lasă-mă, că mă descurc mai bine decît tine! Chiar, ce pula mea nu ieşi?! Ce cauţi aici? Nu eşti actor!
R: Nici tu!
H: Nu schimba subiectu'! Ce cauţi aici? Dacă vrei să mă opreşti să plec, atunci stai în spate şi împinge-mă încoace!
R: Auzi? Ce mă tot... (După o ezitare, izbucneşte) fuţi la cap?! Treaba mea. Dacă tot ţi-ai bătut joc de spectacolu' ăsta...
H: ...de show, vrei să zici...
R: ...atunci de ce să nu-mi bag şi eu... picioarele-n el? (Către public) Oricum, v-am promis, vă dau banii-napoi. Aşa că pe banii mei... pot să fac ce vreau. Şi dup-aia mă-ntorc la spectacolele mele obişnuite. Alea cu text, cu regie, cu actori...
H: Nu trebuie să dai nici un ban înapoi.
R: Ce vorbeşti? Asta-nseamnă că eu ies şi tu faci număru' ăla de stript-tease.
H: Iar începi?! Io nu mă dezbrac nici mort!
R: Mort te dezbracă alţii, n-avea tu grijă.
H: Eşti pervers sau ce mă-sa?! Cum să mă dezbrac?!
R: Pe muzică, încet şi pînă la piele.
H: Eu cre' c-ai băut gaz!
R: De-asta te-am angajat: să faci un număr de strip-tease. Să-ţi dezgoleşti sufletu'.
H: Sufletu', pula mea! Ştiam că numa' Ucigă-l Toaca îţi vrea sufletu'. Ce, toţi cei de-aici (Arată spre public) îmi vor sufletu'?
R: Spectatorii nu ştiu ce vor. În schimb, eu vreau să te văd de-adevă.
H: De-adevă pula mea!
R: E mai uşor să te dezbraci de haine decît de toate clişeele alea penibile? Ce zici?
H: Io ţoalele nu mi le scot!
R: Da' nici sufletu'...
H: Sufletu', sufletu'! Mă tot piesezi cu sufletu'! Le-am spus (Arată spre public) ce-am păţit, ce mai vor? Ce mai vrei?
R: Vreau să fii sincer. Să vorbeşti despre ce te-a afectat mai tare, despre momentele ridicole, despre ce-i important pentru tine... Despre fantasmele tale... Despre greşelile tale... Nu vreau suprafaţa, vreau ce-i mai intim, mai neplăcut, mai dureros pentru tine. Nu bullshituri de-alea lacrimogene şi răsuflate.
H: Tu nu-mi vrei ţoalele, tu-mi vrei ficaţii!
R: Zi, poţi să fii sincer? Uite, să-mi răspunzi la nişte întrebări.
H: Păi ce-i asta, interviu? Interogatoriu? Ce, crezi că singur nu mă descurc?
R: Păi te-am lăsat singur mai înainte şi n-ai făcut nici o scofală. Sau n-ai curaju' să le-arăţi celor de-aici că nu eşti un clişeu?
H: Ştiu ce faci! Ştiu ce faci! Mă... ştii tu...
R: Te...?
H: Faci pe păpuşaru' cu mine. Mă... manu... mane...
R: A, te manipulez!
H: Întotdeauna cuvîntu' ăsta mi s-a părut porcos.

R: Nu e porcos.
H: E un cuvînt porcos care se-ascunde-ntr-unul bengos. E ca un intelectual care zice că nu-l interesează sexu', da' face laba.
R: Poţi sau nu s-o faci?
H: (Îngălbenindu-se) Laba, aici?!
R: Să răspunzi la nişte-ntrebări de-adevă.
H: (Răsuflînd uşurat) A, eu credeam că... Numa' dacă răspunzi şi tu la ale mele.
R: Nu eu sînt actoru' aici.
H: Atunci ce cauţi pe scenă?
R: (Enervat) Fiindcă m-a obligat patronu'!
H: Ce?!
R: Ce, ce! A zis că i-a plăcut cum ne-am certat la-nceput şi că nu dă nici un ban înapoi spectatorilor.
H: Păi ai zis că-i dai tu-napoi.
R: Eu?! De unde? Ce, crezi că-s plini de bani?
H: Da' ce, eşti boschetar?
R: Tu crezi că dacă ai o casă, n-ai griji? Ce, tu n-ai avut casă? Şi uite...
H: (Dintr-o dată, epuizat) Mi-e sete. Uite (Arată spre public), toţi beau, numa' eu, care fac show, n-am nimic de băut.
R: Ce bei?
H: O bere.
R: Bine, o bere. (Se adresează unui chelner sau barmanului) Îi aduci, te rog, o bere? (Către H) De care?
H: De care-o fi. Să nu fie neagră.
R: (Către chelner) Ai auzit? Adu şi pentru mine una.
Pauză pînă chelnerul le aduce băuturile. Apoi beau.
H: (Cu satisfacţie) Pfiuuu...! Nici nu mi-am dat seama cît îmi era de sete. (Bea din nou, cu sete) Deci şefu' – pardon, bossu' – te-a pus să te cerţi cu mine.
R: E, să mă cert...
H: Ţi-a zis şi ţie: spectacolul trebe să continue, nu?
R: Auzi? Vorbeşti întruna, ca să nu-ţi pot pune nici o întrebare. Şi măcar de-ai zice ceva...
H: Bine, întreabă-mă.
R: Ai curaju' să răspunzi pe bune?
H: Da' tu, tu ai curaju' să-ntrebi de-adevă?
R: Io-te-te! S-a umflat rînza-n tine. Mai devreme dădeai bir cu fugiţii.
H: A, păi dac-o ţii tot aşa... Cîn' zic şi io da, tu mă iei la miştouri. Vrei să rămîi singur pe scenă? Vrei să rămîi singur pe scenă? Vrei? Aşa vrei?
R: Ai furat vreodată?
H: Hm?
R: De cînd eşti boschetar, ai furat?
H pare blocat.
R: Ce, e prea de-adevă întrebarea?
H: Ce dac-am furat?
R: Deci ai furat.
H: Mi-era foame.
R: Nu te-am acuzat.

H: Cînd eram mic, nu ştiu, pe la vreo zece ani, m-a trimis maică-mea la alimentară după nu-ş' ce. Nu prea mîncam dulce. Eram săraci lipiţi, mă rog, nu muream de foame, da' nici n-o duceam într-o fericire, aşa că-mi tot era poftă de dulce. Cîn' n-aveam bani de prăjituri, mîncam zahăr pe pîine. Udam puţin felia de pîine, ştii, ca să se prindă zahăru', şi presăram zahăr pe ea. Şi atunci cîn' ziceam că m-a trimis maică-mea la alimentară – era din aia cu autoservire, cu rafturi şi alea alea –, mă rog, am văzut pe raftu' cu zahăr o pungă spartă. Era din aia cu zahăr cubic. Şi mi s-a făcut o poftă! M-am uitat în jur, dacă mă vede careva, şi-am luat un cubuleţ d-ăla şi l-am pus în buzunar. Şi-mi bătea inima-n draci, parc-aş fi văzut o femeie goală. Da' după trei paşi m-am dus înapoi şi-am pus cubuleţu' la loc.
R: A, deci de-atunci...
H: Pînă s-ajung pe stradă n-am luat un capăt de aţă, să ştii! Faza cu zahăru' a fost singura dată cîn'...
R: Glumeam, omule. Pe cuvînt că glumeam... (Scurtă pauză) De ce-ai pus zahăru' la loc?
H: L-am pus şi gata. Mi-a fost frică să nu mă prindă.
R: N-avea cum. Era un cub de zahăr. Ştii, eu l-aş fi băgat în gură. În cîteva secunde era gata. (Scurtă pauză) Şi totuşi, ce-ai furat?
H: Auzi, nu vrei să mă şi predau la poliţie?
R: Poate c-aşa ar fi cinstit, nu? Şi-apoi, cred c-ai duce-o mai bine la-nchisoare. Ai adăpost, mîncare, nu mai îngheţi de frig...
H: La-nchisoare să stai tu, dacă-ţi place!
R: Acuma serios, am citit într-un ziar că indemnizaţia pentru un puşcăriaş e mai mare decît pentru un bolnav spitalizat. Zi şi tu dacă lumea nu-i cu fundu'-n sus!
H: Ştii, mă gîndeam: dacă vreunul din spectatori (Arată spre sală) dă cu papagalu' la poliţie? Sau chiar e vreun poliţai în sală?
R: (Priveşte spre public) Nu e imposibil. Da' nu cred c-or să zică ceva. (Către public) O să-l daţi în gît? Doar nu sînteţi turnători... O face pentru a supravieţui, vă daţi seama...
H: Lasă, nu le ţine predici...
R: (Continuă către sală) Puneţi-vă în locul lui...
H: Lasă...
R: (Către public) Lihnit, îngheţat, disperat...
H: Auzi, dom' regizor! Lasă oamenii în pace. După ce c-au dat şi bani, îi mai şi stresezi.
R: Păi ce, e la modă. Acum spectacolele sînt moderne, interactive.
H: Le urăsc. Am fost şi eu la unul, o dată, într-un club ca ăsta. Mi s-a aşezat o actriţă în braţe şi m-a-ntrebat, s-audă toţi, dacă-s disponibil. (R rîde) Nu-i de rîs.
R: Şi nu ţi-a plăcut? Ce, erai cu soţia?
H: Asta mai lipsea! Nu, nu eram cu ea, da' tot m-am simţit aiurea. Toată lumea se uita la mine. Ca şi acuma... Nu-mi plac interactivele astea. Ce, te plătesc să mă stresezi?
R: E o formă de implicare a spectatorului.
H: Dacă vor să se implice, (Către public) atunci să-mi dea nişte bani. Sau haine de care n-au nevoie.
R: E vorba de implicare emoţională.
H: E vorba de căcat! (Către public) Şi oricum, n-o să recunosc faza cu furatu'. O să spun c-am minţit, doar de show, aşa.
R: Ce, ai minţit?
H: (Către R) Nu, da' n-o să recunosc.

R: Nu-ţi fă griji. Toţi (Arată spre public) o să creadă că show-ul ăsta nu e de-adevă. O să creadă că l-a scris un dramaturg la modă, unu' snob şi cu premii. Aşa că poţi spune orice. Şi să-ţi spun un secret: oricum cea mai bună minciună e adevărul.
H: Îţi baţi joc de mine?
R: Vorbesc serios. Da' să te-ntreb altceva: ai făcut dragoste de cînd eşti boschetar?
H: (Consternat) Auzi, cine-ţi dictează întrebările astea? Patronu'?
R: Sînt ale mele. De la mine. Ce,-s chiar aşa idioate? (După o pauză) De atîţia ani de cînd eşti pe stradă, n-ai mai făcut...?
H: Eşti bolnav la cap. Voi, ăştia, artiştii, sînteţi nişte obsedaţi.
R: Nu, stai puţin...
H: Sau asta e pentru... cum îi zice... audienţă? Să nu plece lumea din sală... Zi că nu-i aşa! Că fără sex, canci spectatori, nu?
R: Păi acum nu-i jigneşti? (Arată spre public) Crezi că toţi-s numa' cu gîndu' la sex?
H: Păi dacă nu crezi asta, de ce m-ai întrebat tocma'-asta?
R: Mi s-a părut interesant.
H: Şi ce ţi se mai pare interesant? Cum mă spăl? Unde mă cac?!
R: O să rîzi, da' şi asta mi se pare demn de interes. Chiar, unde...? În boscheţi? Prin scările blocurilor?
H: O să rîzi, da' la buda publică mă cac. Pipi, mă rog, mai fac pe la colţuri, pe după vreun copac.
R: (Neconvins) Aha.
H: Eşti bolna' la cap! Crezi că-i interesează aşa ceva pe ei (Arată spre public)? Adică unde mă piş? Dacă mă fut sau nu?
R: Lucrurile cele mai obişnuite sînt şi cele mai demne de interes. Unde locuieşti, de pildă.
H: Acum, într-o maşină.
R: Unde?!
H: Într-o Dacie. E numa' carcasa. De Dacie, zic. M-a lăsat proprietaru' în ea. A radiat-o la poliţie, da' n-a casat-o. Am şi un cîine. Ne ţinem de cald unu' la altu'.
R: Şi vă pasaţi purecii de la unu' la altu'.
H: Aşa, ia-mă peste picior. Să vezi ce-ţi mai răspund la întrebări...
R: Scuză-mă, am fost deplasat.
H: Poate vrei să rîzi şi fincă-n Dacia mea, în loc de perdele şi geamuri am cîrpe, iar „centrala" mea e maidanezu' Migrenă.
R: Migrenă?
H: Cîinele meu.
R: Migrenă?
H: Nea Tudor, de la parteru' blocului, ăla care-mi mai dă cîte-un ceai, a zis că-i urît ca o migrenă. (R rîde) Vezi, nu te poţi abţine. (După o pauză) Mai car lăzi prin piaţă, mai caut fier vechi – să scot de-o pîine. Mai mătur. Frigideru' e o pungă atîrnată pe gardul de lîngă zona verde. Cîn' e frig, o dau pe şnapsuri şi de-astea, c-altfel o belesc. De spălat… cînd mai ajung la spital. Acolo mă şi bărbieresc. (După o pauză) Cîteodată mai primesc ceva bani de la unii din bloc care-au maşini d-alea mişto. D-alea care fac cît un apartament. Le păzesc de hoţi sau de copiii care vor să le zgîrie. Maşinile, nu apartamentele. Le mai spăl. Chestii de-astea.
R: Nu ştiu ce-nseamnă „chestii de-astea". Tocmai de-aia te-ntreb. Oamenii, eu, vor să ştie detaliile, amănuntele concrete. Aşa cred... (Spre sală) Greşesc? Spuneţi, greşesc? (Către

H) Vezi, mă aprobă.
H: După ce ţi-ai dat seama? Că io n-am auzit nici un răspuns.
R: Şi iarna? Cum rezişti în Dacia aia?
H: E un adăpost de noapte. De la opt seara la opt dimineaţa poţi să dormi acolo. Şi-ţi dau şi-o farfurie de supă.
R: Şi prieteni, ai vreun prieten?
H: Dintre boschetari?
R: Oricine.
H: Păi Migrenă.
R: Bine, da' prieteni-prieteni?
H: A, păi... Sică. Sică, groparu'. Ştii, cîteodată mai găsesc de lucru la cimitir – să sap gropi. Mai ales iarna, cîn' pămîntu' e bocnă, beton, nu alta, mai sap cîte o groapă, dacă mai au nevoie de-un om. Aşa m-am împrietenit cu Sică.
R: Şi oamenii? Cum sînt oamenii? Cum te tratează?
H: Păi tu cum tratezi boschetarii? Treci pe lîngă ei. Dacă n-am puţi, cred c-am fi invizibili.
R: Chiar, cît de des te speli?
H: Cînd se nimereşte. Da' uneori trec şi luni de zile pînă mă spăl. Pe tot corpu', vreau să zic. Mai merg la adăpostu' ăla de noapte, şi-acolo nu te primesc pînă nu te speli.
R: Eu n-aş putea suporta jegul ăla de atîtea săptămîni. Cred că m-aş sinucide. Chiar, ai încercat vreodată să te sinucizi? (H tace) Ai încercat?
H: N-am încercat. N-am putut. Vreau să trăiesc.
R: Aşa, oricum?
H: Nici tu n-ai avea curaju'. Voi, ăştia cu carte multă, n-aveţi sînge-n pulă.
R: Asta-i o prejudecată.
H: Tre' să fii puţin dereglat să te-omori. Tu eşti atît de normal...
R: Ia te uită, domnu' pshiholog! Ce ştii tu despre mine? Nu ştii nimic, da' te trezeşti vorbind. Şi ce ştii tu despre sinucigaşi?
H: Şi tu ce ştii? Ce-ai citit în cărţi? Ascultă-mă, băi, regizore, viaţa bate teatru' tău la curu' gol!
R: Da, viaţa bate tot la cur, inclusiv rrataţi ca tine! Dacă eşti aşa de tare, de-ncercat de viaţă, de ce nu eşti acum pe-o insulă-n Caraibe? Hă? De ce nu eşti într-un super-apartament în Caraibe?
H: Da' tu? Tu de ce nu eşti? Crezi că teatru' te duce undeva? Crezi că ăştia (Arată spre public) se sinchisesc despre experimentele tale? Şi crezi că dacă-mi scoţi maţele pe scenă, ei (Arată spre public) or să se simtă?
R: Adică ce vrei? Să-ţi dea ei casă şi masă?
H: Crezi că după show-ul ăsta cu mine or să simtă ce-am simţit eu? N-or să simtă,-ţi zic eu. Nimic n-or să simtă. E ca atunci cîn' te trezeşti noaptea din somn, speriat de vreun vis: te uiţi în jur trei secunde, cu ochii cîrpiţi de somn, şi te-ntorci pe partea ailaltă. Asta or să facă: or să se-ntoarcă pe partea ailaltă! Dacă nu simţi, te doare-n cur de ceilalţi. Şi nici acolo.
R: Păi tu acuma ce faci? Nu teatru? Ţii tirade, vrei să-i convingi pe ei (Arată spre public), vrei să se uite la tine şi să cadă pe spate.
H: Şi nu teatru voiai?!
R: Nu! Voiam ficaţii tăi! Aia voiam!

H: A, deci îmi vrei totuşi ficaţii! Bine că recunoşti!
R: Da’ am spus-o de la-nceput! Numa’ că nu m-ascultai, făceai pe don’şoara de pension: (Cu voce ascuţită) Vai, eu nu fac strip-tease, eu nu-mi dau chiloţeii jos! (Revine la vocea normală) Toţi ăia care-apar la teve, în talk-show-uri, îşi arată poponeţele, ca să cîştige audienţă, iar tu, care ai ce spune, te codeşti! Ţi-am dat ocazia să-i iei la refec pe toţi ăştia (Arată spre public), ţi-am dat ocazia să le-arăţi cine eşti şi să le deschizi ochii, şi tu te miorlăi ca o leşinată de bani gata!
H: A, tu crezi că-i uşor să-ţi pui viaţa pe tavă, să le-o pui sub nas unor străini? Răspunde tu la-ntrebări de genu’ cîn’ te-ai futut ultima oară sau ce-ai furat dac-ai furat! Dacă eşti bengos, răspunde tu la o-ntrebare: te simţi vreodată vinovat pentru ceva? Fără să te dai pe după piersic, zi! Nu te-ntreb dac-ai făcut tîmpenii, aia-i clar, fin’că oricine face, te-ntreb: te simţi vreodată vinovat pentru ele? E vreuna care te face să te simţi ca dracu’, oricît de bine ţi-ar fi-n rest? Fin’că eu aşa mă simt de cînd mi-am lăsat nevasta şi copilu’ – murdar. Ca ultimu’ om mă simt. Şi de-aia şi merit să crăp în Dacia aia ruginită, finc-am fost un dobitoc şi-o jigodie şi m-am văzut pe cai mari şi mă credeam ăl mai tare din parcare! (Rîde) Şi uite, în parcare-am şi ajuns... (Rîde amar, cvasi-isteric)
R: (Încurcat) Acum chiar că mă simt aiurea...
H: Acum te simţi aiurea?! Stai să vezi cînd îmi răspunzi la-ntrebare.
R: Ce-ntrebare? A, te referi la...? Nu ştiu, nu m-am gîndit...
H: Ştiam c-aşa o să faci. O să te coieşti ca o fată mare şi n-o să răspunzi.
R: Nici nu mi-ai dat timp.
H: Sau ai atîtea pe conştiinţă că nu ştii cu ce să-ncepi?
R: Ce să am pe conştiinţă?
H: Pe mine mă-ntrebi? Ce ştiu eu? Furnicile pe care le-ai strivit la cinci ani. Fetele pe care le-ai minţit spunîndu-le că le iubeşti.
R: Astea-s bullshit-uri.
H: ...Prietenii pe care i-ai trădat. Cîinii pe care i-ai luat în şuturi...
R: Hai, termină, eşti patetic...
H: ...Sau pe care i-ai otrăvit. Cu şoricioaică!
R: Ce dracu-i aia?!
H: ...Minciunile pe care le-ai turnat. Banii pe care i-ai furat. Încrederea înşelată. Promisiunile încălcate. Fuga de responsabilitate. Sînt atîtea, la sigur! Numa’ că faci pe mortu’-n păpuşoi. Nici usturoi n-ai mîncat, nici gura nu-ţi miroase... Nu? De ce nu spui nimic?
R: Păi mă laşi?! Văd că spui tu pentru mine!
H: Bine, tac. Hai, zi!
R: Dacă zici şi tu.
H: Eu tot zic, de-o oră.
R: Nu, nu căcaturi. Ci chestii pe bune. Începuseşi bine, cu zahăru’ cubic. Dup-aia... (Gest obscen, cu sensul „ai frecat-o”)
H: Ştiam că n-o să te bagi.
R: Sîntem în public, ce Dumnezeu!
H: A, da’ eu nu eram în public! Numa’ tu!
R: Tu te-ai angajat să vorbeşti, pentru bani. Ca să nu crăpi în stradă.
H: Şi tu spectacolu’ nu tot pentru bani îl faci?
R: Da’ nu ca actor…

H: Da’ cînd patronu’ ţi-a ordonat să rămîi pe scenă, ai rămas…
R: (Vizibil deranjat) Ştii ceva? Nu-s obligat să-ţi răspund. La nici o-ntrebare. (Ritos) Punct!
H se repede la R şi, profitînd de surprinderea acestuia, îi întoarce mîna la spate, imobilizîndu-l.
R: Ce faci?! Ce tîm…?
H: Gura!
R: Mă doare, omule! Dă-mi drumu’!
H: Nu.
R: (Uluit) Ce-i asta?! Termină cu tîmpeniile şi… Au!
H: Te doare?
R: Normal că mă doare! O să-mi rupi mîna! Au! Ajutor! Să m-ajute cineva!
H: (Spre public) Joacă bine, nu credeţi?
R: (Exasperat, transpirat etc.) Nu joc, nu joc! Nu joc! Mă doare cu-adevărat! Au!
H: Eşti bun, ce mai.
R: Termină! (Spre public) Nu joc teatru! Nu era-n schemă chestia asta! Nu m-ajută nimeni?
H îl manevrează pe R din încheietură. R se mişcă încovoiat, în direcţia dictată de strînsoarea lui H. Acum e aproape în genunchi, schimonosindu-se de durere şi furie.
R: Băi, ai luat-o razna?! Dă-mi drumu’…
H: (Ironic) Sînt terorizat! Sînt terorizat! Mai că-mi vine… (Se răzgîndeşte) Da’ nu, nu-ţi dau drumu’! (R scoate în continuare sunete de durere) Numa’ atîta poţi? “Au, mă doare”? Unde-s frazele alea cu care mă opreşti să-ţi rup mîna? Hă?
R: Ce fraze?
H: Nu ştiu, frazele tale de regizor, de om cult.
R: Nu, că te-ntreci cu gluma! Pe bune, deja ai sărit calu’!
H îi forţează mîna, R scoate icnete de durere.
H: Dacă nu mai vrei să te doară, termini cu văicăreala. Dup-aia stăm de vorbă. Dacă nu…
R: Nu, nu!
H: Nu? (Dă să-i forţeze încheietura)
R: (Repede) Adică „da”, voiam să zic „bine”, termin cu văicăreala… (Ca pentru el) …‘te-n mă-ta de nebun!
H îi forţează încheietura.
R: (Repede, aproape comic) Au, au, au! Gata, gata, nu mai zic nimic!
H: Aşa mai vii de-acasă.
R: (Spre public) Nu, pe bune, nu vedeţi că nu-i teatru? Opriţi-l, vă rog eu!
H: (Spre public) Poate nici nu-i regizor. Poate e actor. Prea joacă ca o cizmă, nu credeţi?

R: Şi-atunci tu nu eşti un boschetar! Eşti un golan împuţit!
H îi forţează mîna. R scoate icnete de durere.
H: Acum zi: tu ai furat? Nu, nu, întrebare greşită. Tu ce ai furat? (R tace) Dacă taci, îţi rup mîna. Dacă minţi, îţi rup mîna.
R: (Ca pentru sine) Nu poate fi adevărat. Trebuia să fie o chestie obişnuită.
H: Mîini se rup tot timpu’.
R: Nu pe scenă, la teatru.
H: Dacă e de-adevă, ar trebui. Ar trebui să şi-o tragă pe bune, să-şi dea palme pe bune,

să-şi smulgă părul pe bune!
R: Eşti nebun!
H îi forţează mîna, R scoate sunete de durere.
H: Deci, ce-ai furat? (R tace) Bine, îţi pun alta… Ţi-ai înşelat… (Se opreşte) Eşti căsătorit?
R: Nu, am o prietenă.
H: Şi-ai înşelat-o? Întrebare greşită. De cîte ori ai înşelat-o?
R: (Rîs gen "haz de necaz") Am greşit: nu eşti un golan, eşti un reporter d-ăla de tabloid. Vrei să afli ce fac în dormitor.
H îi forţează mîna, R ţipă.
R: N-am înşelat-o. O iubesc.
H: Fii sincer, ce pu… pula mea!
R: N-am înşelat-o.
H: N-ai futut-o pe nici una de cînd eşti cu prietena ta?!
R: Ce-i aşa greu de crezut?
H: Văd că mă iei de papagal. De cîte ori?
R: De niciodată!
H: Nu minţi, mă! Nu minţi! (După o scurtă pauză) Ultima şansă…
R începe să rîdă.
H: Ce rînjeşti fasolea?
R: (După o pauză) Mă gîndeam că-i neverosimil. Ce se-ntîmplă, e… (Rîde) În realitate, aşa ceva n-ar trebui să se-ntîmple.
H: Ce să se-ntîmple?
R: Adică într-o piesă, vreau să zic. Teoria zice că o piesă care-n prima jumătate e comedie, e nereuşită, forţată, ilogică, dacă dup-aia devine dramă.
H: Ce comedie, ce dramă?! Băi, eu vorbesc serios şi tu o dai la-ntors!
H îi forţează mîna, R e atît de epuizat că nici nu mai reacţionează.
H: Zi, dom' regizor, cîte căcaturi ai făcut în life-ul tău? Hai, zi!
R: Dute-n pizda mă-tii!
H: (Ameninţător) Bine, tu ai vrut-o… (Pare gata să acţioneze)
R: Îţi dai seama că dacă-mi rupi mîna, ajungi la-nchisoare!
H: O să m-adun şi eu de pe drumuri.
R: Parcă-ţi plăcea libertatea.
H: Libertatea aia s-o ai tu! Eu m-am săturat să am un cîine drept calorifer.
R: N-ai curaju' să…
H: N-am ce pierde. Cîştig un domiciliu…
R: …forţat…
H: …masă…
R: …aceleaşi trei feluri toată viaţa…
H: …spălat săptămînal…
R: …să ai grijă cîn' te-apleci după săpun…
H: …ţoale, căldurică, tovarăşi de table…
R: Ştii ce cred? N-ai să faci nimic.
H: (Ton ameninţător) Nu? Nu?!
R: În teatru e o regulă: cînd un personaj e furios şi pus pe fapte mari, dacă vorbeşte, atunci n-o face. Dacă face, nu vorbeşte. Tu trăncăneşti de s-au plictisit spectatorii.

H: (Spre public) V-aţi plictisit? Vă plictisesc? Viaţa mea, life-ul meu, cum zice (Arată spre R) ăsta, e plictisitoare pentru voi, nu? Şi voi îmi vreţi ficaţii, nu? Vreţi chestii tari, nu? Sînge, pule-n pizdă…
R: (Întrerupîndu-l cu un rîs batjocoritor) Ce ziceam? Taca-taca din meliţă…
H mişcă brusc mîna. Se-aude un trosnet. R urlă, H îi dă drumul. R e pe jos, zvîrcolindu-se, cu braţul într-o poziţie nefirească.
H: (Spre sală) Vă ajunge? Nu e destul, nu? Aveţi dreptate, nu se vede nimic, nu-i pic de sînge pe scenă. Trebuie să se vadă, ce pula mea! Şi-apoi, pentru-o mînă ruptă n-o să stau prea mult la bulău. Iar o s-ajung pe străzi, ca un cîine… Îmi trebuie un domiciliu permanent. (R arată cumplit de chinuit, încearcă să vorbească, dar durerea pare prea puternică. H îl arată pe R) E, totuşi, un actor bun. Dă totul pentru show-ul lui. Merită toţi banii. E… cum ar zice el, cu vorbele alea? ...show-ul vieţii lui.
H pune mîna pe un obiect contondent de pe scenă şi-l ridică deasupra capului lui R. Lovitura porneşte pe

Heblu.